

- 2) Forordning nr. 73/2009, som ændret ved forordning nr. 1310/2013, og forordning nr. 1122/2009 skal fortolkes således, at de i det særlige tilfælde, hvor en modtager af støtte i henhold til den generelle arealbetalingsordning har godtgjort retten til at udnytte et landbrugsareal ved at fremlægge en koncessionsaftale vedrørende et græsningsareal, der hører ind under en lokal forvaltningsenheds offentlige ejendom, ikke er til hinder for en national lovgivning, som gør gyldigheden af en sådan aftale betinget af, at en fremtidig koncessionshaver er opdrætter eller ejer af dyr.
- 3) Artikel 2, litra c), i forordning nr. 73/2009, som ændret ved forordning nr. 1310/2013, skal fortolkes således, at begrebet »landbrugsaktivitet« omfatter en aktivitet, hvorved en person får koncession på et græsningsareal og senere indgår en samarbejdsaftale med dyreopdrættere, ifølge hvilken disse opdrættere lader dyr græsse på det koncessionerede areal, idet koncessionshaveren bevarer brugsretten til arealet, men forpligter sig til ikke at begrænse græsningsaktiviteten og påtager sig vedligeholdelsesarbejdet på græsningsarealet, forudsat at dette arbejde opfylder de betingelser, som er fastsat ved den fakultative norm, der er henvist til i bilag III til denne forordning.
- 4) EU-retten skal fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen i en medlemsstats retsorden af princippet om retskraft, som, i en tvist mellem de samme parter om lovligheden af en foranstaltning om tilbagesøgning af beløb, der er blevet udbetalt til en ansøger om støtte i henhold til en generel arealbetalingsordning, er til hinder for, at den ret, for hvilken sagen er indbragt, undersøger, om nationale krav til lovligheden af hjemlen til udnyttelse af det landbrugsareal, der er genstand for støtteansøgningen, er i overensstemmelse med EU-retten, fordi denne foranstaltning om tilbagesøgning er støttet på de samme faktiske omstændigheder, om hvilke der er uenighed mellem de samme parter, og på den samme nationale lovgivning, som var genstand for analyse i en forudgående retsafgørelse, der er blevet endelig.

(¹) EUT C 279 af 24.8.2020.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 5. april 2022 — G.D. mod The Commissioner of An Garda Síochána, Minister for Communications, Energy and Natural Resources og Attorney General (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supreme Court — Irland)

(Sag C-140/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – behandling af personoplysninger i den elektroniske kommunikationssektor – kommunikationshemmelighed – udbydere af elektroniske kommunikationstjenester – generel og udifferentieret lagring af trafikdata og lokaliseringsdata – adgang til de lagrede data – efterfølgende domstolsprøvelse – direktiv 2002/58/EF – artikel 15, stk. 1 – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1 – en national rets mulighed for tidsmæssigt at begrænse virkningerne af en ugyldighedserklæring vedrørende en national lovgivning, der er uforenelig med EU-retten – udelukket)

(2022/C 213/03)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Supreme Court

Parter i hovedsagen

Sagsøger: G.D.

Sagsøgte: The Commissioner of An Garda Síochána, Minister for Communications, Energy and Natural Resources og Attorney General

Konklusion

1) Artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009, sammenholdt med artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for lovgivningsmæssige foranstaltninger, der med henblik på bekæmpelse af grov kriminalitet og forebyggelse af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed i forebyggende øjemed foreskriver generel og udifferentieret lagring af trafikdata og lokaliseringsdata. Artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58, sammenholdt med artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder er derimod ikke til hinder for lovgivningsmæssige foranstaltninger, der med henblik på bekæmpelse af grov kriminalitet og forebyggelse af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed foreskriver

- målrettet lagring af de trafikdata og lokaliseringsdata, som på grundlag af objektive og ikke-diskriminerende forhold er afgrænset ud fra kategorier af berørte personer eller ved hjælp af et geografisk kriterium, i en periode, der er tidsmæssigt begrænset til det strengt nødvendige, men som kan forlænges
- generel og udifferentieret lagring af de IP-adresser, der er tildelt kilden til en forbindelse, i en periode, der er tidsmæssigt begrænset til det strengt nødvendige
- generel og udifferentieret lagring af de data, der vedrører identiteten på brugerne af elektroniske kommunikationsmidler, og
- mulighed for, ved en afgørelse fra den kompetente myndighed, som er underlagt en effektiv domstolsprøvelse, at pålægge udbydere af elektroniske kommunikationstjenester et påbud om i en begrænset periode at foretage hurtig lagring af de trafikdata og lokaliseringsdata, som disse tjenesteudbydere råder over,

for så vidt som disse foranstaltninger ved klare og præcise regler sikrer, at lagringen af de omhandlede data er underlagt overholdelsen af de dermed forbundne materielle og proceduremæssige betingelser, og at de berørte personer råder over effektive garantier mod risikoen for misbrug.

- 2) Artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58, som ændret ved direktiv 2009/136, sammenholdt med artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, hvorefter den centraliserede behandling af anmodninger om adgang til data lagret af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, der indgives af politiet i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af alvorlige strafbare handlinger, påhviler en politiembedsmand, bistået af en enhed oprettet inden for politiet, der ved udførelsen af sine opgaver har en vis uafhængighed, og hvis afgørelser efterfølgende kan underkastes domstolsprøvelse.
- 3) EU-retten skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en national ret tidsmæssigt begrænser virkningerne af en ugyldighedserklæring, som det i henhold til national ret påhviler denne ret at afsige med hensyn til en national lovgivning, der pålægger udbydere af elektroniske kommunikationstjenester at foretage en generel og udifferentieret lagring af trafikdata og lokaliseringsdata, på grund af denne lovgivnings uforenelighed med artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58, som ændret ved direktiv 2009/136, sammenholdt med chartret om grundlæggende rettigheder. Spørgsmålet om antageligheden af beviser, der er fremskaffet ved hjælp af en sådan lagring, henhører i overensstemmelse med princippet om medlemsstaternes procesautonomi under national ret, dog under overholdelse af navnlig ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet.

(¹) EUT C 247 af 27.7.2020.